

דף כח.

עין משפט ג.

יו"ד סימן רלח פעיף ב

כ. טו. נשבע על ככר זה שלא יאכלו ואכלו אפי' כולו הרי זה נשאל עליו ונפטר משבועתו^ב, שחכם עוקר השבועה מעיקרא וכאילו לא היתה.

עין משפט ו.ז.

יו"ד סימן רלח פעיף מז

מז. יח. כיון שנדרי שגגות מותרים ע"כ אם נשבע שלא יאכל ככר זה אם פלוני אמר דבר זה ונמצא ג"כ שאמרו מותר בככר^ג, וה"ה אם תלה אכילת הככר באחר שאמר שבועה שלא אוכל ככר זה אם אוכל זה האחרת ושכח ואכלה לא חלה עליו השבועה, ויכול לאכול של התנאי תחילה ולא חיישינן שישכח^ד ויאכל האיסור אח"כ, אבל של האיסור אסור לו לאכול שמא ישכח ויאכל אח"כ של התנאי. ואם אכל תחילה של התנאי בשוגג מותר לאכול השניה, ואם אכל אח"כ של התנאי במזיד חייב על אכילת השניה.

דף כח :

עין משפט ד.ה.

יו"ד סימן רלח פעיף יז

יז. יט. אם תלאן זה בזו כגון שאמר לא אוכל זה אם אוכל זה, ולא אוכל זה אם אוכל זה, אסור לו לאכול אף אחת מהן שחוששין שמא יאכל השניה ויתחייב, ואם אכל אחת אם נזכר לשבועתו בשעה שאכלה אסור בשניה ואם לא נזכר משבועתו מותר בשניה.

ב. ואפי' כפתוהו על העמוד ועדיין לא לקה נשאל ונפטר. שם בגמ' מאמימר.

ג. כיון שמעיקרא לאו נדר הוא.

ד. דבאיסור נזהר האדם אבל בתנאי לא נזהר. ש"ך ס"ק ל"ד.

עין משפט ט.

יו"ד סימן רלב פעיף א

א. יש נדרים שא"צ התרה^ה והם נדרי זירוזין או נדרי הבאי, נדרי שגגות, נדרי אונסין, וכן התולה נדרו בדבר ולא נתקיים הדבר ההוא דאין זה נדר.

עין משפט י.

יו"ד סימן רלב פעיף ו

ז. נדרי שגגות כיצד, כגון שאמר קונם עלי ככר זה אם אכלתי ושתתי ונזכר שאכל ושתה, או אמר אם אוכל ואשתה ושכח ואכל ושתה, כיון שהוא שוגג בשעת הוצאת הנדר מפיו, או בשעה שיש לו לחול, ואם היה יודע שכן לא היה נודר, הרי זה אינו נדר^י.

ח. ה"ה אם אמר קונם שאיני נושא פלונית לאשה שהיא מכוורת והיתה יפה בשעת הנדר, ואם היה יודע שכן לא היה נודר^ז, אבל אם היתה כעורה ויפוח אח"כ^ח, חל הנדר.

הגה: ה"ה אם אמר אם היה פלוני אצל דבר זה אתן אלף זוז לצדקה, והיה שם פטור דהוי נדר בשוגג^ט.

עין משפט כ.

יו"ד סימן רלט פעיף א

א. דין שבועה כדין נדר לכל דבר, בין לענין שצריך להוציא בשפתיו, בין לענין כוונתו, בין שהולכין אחר לשון בני אדם, בין לענין הקמה או ביטולה, בין לענין תנאי.

ב. י"א כשם שנדרי זירוזין והבאי ואונסין ושגגות מותרים ה"ה לענין

ה. ממשנה נדרים דף כ' ע"ב.

ו. ממשנה נדרים כ"ה ע"ב.

ז. ממשנה שם בדף ס"ז ע"א.

ח. לפי שאין דרך הכעורה להיות יפה. ט"ז.

ט. מטעם דשכח שהיה אותו פלוני שם ואח"כ נזכר, אבל בלא שכח הוה נדר. ש"ך ס"ק ט"ו.

שבועות^י, והוא כשנשבע שבועת הבאי לא יעמיד דבריו לומר שודאי ראה באותו דרך כיוצאי מצרים^ב או נחש כקורת בית הבד שאם כך אסור הוא.

וי"א דבשבועות הבאי בכל אופן אסורות^ל וצריך התרה. ומדברי הרמב"ם נראה דשבועות זירוזין אסורות, וגם בשאר שבועות נראה מדבריו אף שפטור מקרבן מ"מ אסורות.

הגה: אם יש חילול ה' בשבועתו^מ אפי' אנוס יכפוהו להתפשר ולא ישבע, ואם לא היה חילול ה' נשבע ומבטל בלבד.

עין משפט ל. יו"ד סימן רלח פעיף כב

כב. יז. אמר שבועה שלא אכלתי היום, וחזר פעם שניה שבועה שלא אכלתי היום ואכל באותו היום יש כאן עונש שתי שבועות לשקר^נ.

עין משפט מ. יו"ד סימן רלח פעיף יב

יב. שבועה שלא אוכל תשע, וחזר ואמר: שבועה שלא אוכל עשר, אין השניה חלה. אמר שבועה שלא אוכל תשע אלו, שבועה שלא אוכל עשר, גם השניה חלה. ואם אכל תשע אלו ועוד אחד, עובר על ב' השבועות.

י. כ"כ הטור בשם אביו הרא"ש.

ב. היינו שאומר שאינו מתכוון להבא. ש"ך ס"ק ז'.

ל. תוס' בשבועות כ"ח ע"א.

מ. היינו במשביעים אותו עכו"ם, ויש חילול ה' בפני היהודים שעומדים שם ויודעים שהוא נשבע לשקר הוי חילול ה'.

נ. דלא אמרינן אין שבועה חלה על שבועה אלא בשבועת בטוי על להבא שחוזר ואוסר עליו את האיסור, והו"ל נשבע לקיים את המצוה, אבל בשבועה דלעבר משנשבע שבועה הראשונה יצאת מפיו לשקר וחלה לה, והשניה שבועה אחרת היא לעצמה וחייב עליה. ש"ך ס"ק כ"ז.

עין משפט נ.

יו"ד סימן רלח פעיף יג

יג. שבועה שלא אוכל עשר, שבועה שלא אוכל תשע, יש כאן שתי שבועות. ואם אכל ט', עובר על השניה; וכשאוכל העשירית, עובר גם על הראשונה. והני מילי שלא נדר מככרות ידועות, אבל אם נדר מככרות ידועות, אינו חייב אלא אחת, שהרי בשבועה ראשונה נאסר בכל אכילה ואכילה שבהם.